

VINS FLIN

TRANSFER

MOĆI

Prevela
Branislava Radević Stojiljković

Laguna

Naslov originala

Vince Flynn
TRANSFER OF POWER

Copyright © 1999 by Vince Flynn
Originally published by Atria Books, a Division of Simon
& Schuster, Inc.
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

Terensu i Ketlin Flin

Iz poštovanja prema Tajnoj službi Sjedinjenih Američkih Država i bezbednosti predsednika, promenjene su ili izostavljene neke činjenice koje se tiču plana Bele kuće i bezbednosnih procedura Tajne službe.

1

*Vašington, D. C.**

SA SUMRAČNOG PROLEĆNOG NEBA spustila se laka izmaglica dok je iz Ulice E skretala crna limuzina. Oklopljena kola krevudala su između barikada od betona i čelika, brzinom koja je ukazivala na hitnost. Kad je skrenula na zapadni glavni prilaz, limuzina je nakratko usporila da bi se otvorila teška crna kapija, a onda je ponovo ubrzala. Prošavši kroz nekoliko bara na putu, naglo se zaustavila pred ulazom u prizemlje zapadnog krila Bele kuće.

Odmah su se otvorila zadnja vrata i iz kola je iskoračila doktorka Ajrin Kenedi. Prošla je ispod dugačke žućkastobele nadstrešnice koja se pružala od zgrade do ivičnjaka, pa zastala da sačeka svog pretpostavljenog. Tomas Stensfild je polako izašao iz limuzine i zakopčao sako svog odela boje uglja. Sedamdesetdevetogodišnjak, Stensfild je bio ikona sveta obaveštajaca.

* Engl.: *District of Columbia* – oznaka koja se dodaje radi razlikovanja grada Vašingtona, prestonice SAD, od istoimene države na severoistoku zemlje, čiji je glavni grad Sijetl. (Prim. prev.)

Njegova karijera se protezala sve do Drugog svetskog rata i OSS,* službe prethodnice CIA. Stensfilda je, između ostalih, regrutovao Žestoki Bil Donovan pre gotovo šezdeset godina – tad je drugačiji rat vodila drugačija sorta ljudi. Stensfild je bio poslednji od te vrste. Sad su svi otišli, penzionisali se ili pomrli, i neće proći mnogo pre nego što i on ostavi uzde moći mnogo klevetane i najbolje opremljene obaveštajne agencije.

Za njegovog vremena CIA se promenila. Tačnije, promenile su se pretnje i opasnosti, pa je i CIA bila primorana da se menja zajedno s njima. Negdašnji mirni dani dve svetske supersile davno su prošli, ustupivši mesto sitnim regionalnim sukobima i stalnom porastu terorizma. Stensfilda je na zalasku karijere ovo najviše brinulo. Sve je verovatnija postajala opasnost da pojedinac unese u Ameriku biološko, hemijsko ili nuklearno razorno oružje.

Stensfild je podigao pogled i osmotrio tromu izmaglicu što se spuštala s večernjeg neba. Blago mu je poprskala lice, te prosi direktor CIA žmirnu. Nešto ga je mučilo, a nije znao tačno šta. Još jednom je pogledao u sve tamnije nebo pa zakoračio pod nadstrešnicu.

Kenedijeva je nastavila ka dvostrukim vratima, gde su stržarila dva uniformisana oficira Tajne službe, pa dalje, dugačkim predvorjem. Prizemlje zapadnog krila. Predsednikova kancelarija se nalazi na gornjem spratu, ali neće se tamo sastati s njim. Ajrin Kenedi je požurila, dok ju je Stensfild sledio ravnomernim korakom.

Na kraju hodnika, s desne strane, stajao je oficir Mornarice SAD, u besprekornoj crnoj uniformi, s rukama sklopljenim pred sobom. „Dobro večer, doktorko Kenedi, sve je spremno. Generali i predsednik vas čekaju.“ Nadzorni oficir Sobe za vanredne situacije Bele kuće pokaza ulevo.

* Engl.: *Office of Strategic Services* – Kancelarija strateške službe. (Prim. prev.)

„Hvala, komandire Hikse“, odgovori Kenedijeva prolazeći pored oficira marinca.

Sišli su niz nekoliko stepenika, skrenuli desno i prišli bezbednosnim vratima s kamerom iznad njih. Levo se nalazila crno-zlatna ploča s natpisom *Soba za vanredne situacije Bele kuće, zabranjen pristup*.

Brava zazuja, te Kenedijeva gurnu vrata i otvori ih. Ušla je i skrenula levo, u novu salu za sastanke. Direktor Stensfild je išao za njom, a komandir Hiks je za njima zatvorio zvučno izolovana vrata.

Predsednik Robert Hejz, u večernjem odelu, stajao je na suprotnom kraju prostorije i pažljivo slušao dvojicu muškaraca pred sobom. Prvi je bio general Flad, načelnik Generalštaba. Flad je visok metar i devedeset tri centimetra i težak gotovo sto dvadeset kilograma. Drugi je bio general Kembel, dvadesetak centimetara niži i nekih četrdeset pet kilograma lakši od svog nadređenog. Kembel je bio zapovednik Združene komande za specijalne operacije, odnosno JSOC-a.* Pre no što je prekomandovan na taj najnoviji položaj, dičio se zapovedništvom nad čuvenom Osamdeset drugom vazdušno-desantnom divizijom i Osamnaestim vazdušno-desantnim korpusom.

Predsednik Hejz je na položaju bio svega pet meseci, i stoga je još dobro saradivao sa Pentagonom i CIA. Pre nego što je izabran za predsednika, Robert Zavijer Hejz je bio i kongresmen i senator. Taj demokrata iz Ohaja na kraju je izabran za najviši položaj pre svega zbog toga što se odlikovao besprekornim privatnim životom i što je važio za čoveka koji bi mogao da poboljša odnose između dve partije među kojima se jaz neprestano produbljavao. Prethodnu administraciju potresali su brojni skandali, do te mere da je američki narod oberučke

* Engl.: *Joint Special Operation Command*, JSOC. (Prim. prev.)

prihvatio čoveka čiji je privatni život prošao strogo ispitivanje štampe. Hejz je bio srećno oženjen i imao troje dece, koja su sva bila u tridesetim godinama života i koja su donekle uspela da vode normalne živote i ne budu plen tabloida.

Kenedijeva je spustila akten-tašnu na stolicu uz dugački sto i rekla: „Ako svi sednu, mogli bismo da počnemo.“ Žurila je. Sve se odvijalo mahnjito brzim tempom.

Direktor Stensfild se pozdravio s dvojicom generala i predsednikom. Niko nije bio raspoložen za priču. Predsednik je obišao sto i seo u čelo, na svoju kožnu stolicu s visokim naslonom. Sva četiri zida prostorije bila su obložena tamnim drvetom, izuzev jednog pravougaonog dela u zidu iza predsednika. Taj deo zida bio je beo i na sredini je imao okrugli amblem predsednika Sjedinjenih Država.

Pošto je predsednik seo u čelo, dvojica generala posedaše s njegove desne strane, a direktor Stensfild s leve. Kenedijeva je svakom uručila po jednu identičnu fasciklu zapečaćenu crvenom trakom sa oznakom *državna tajna*.

„Molim vas, slobodno prelistajte dosijea dok ja pripremim ostatak materijala.“ Kenedijeva zadenu za uho smeđu kosu koja joj je dopirala do ramena. Nakon što je nekoliko sekundi kopala po tašni, našla je željeni disk i ubacila ga u drajv A računara na postolju. Oko šezdeset sekundi kasnije direktorka Centra za borbu protiv terorizma CIA bila je spremna da počne.

Na velikom ekranu Kenedijevoj zdesna, ukazala se mapa Persijskog zaliva i ona započe: „Gospodine predsedniče, pre četiri dana ubacili smo jednog našeg čoveka u iranski grad Bandar Abas. Naš operativac je delovao na osnovu dobijenog obaveštenja da bi u tom gradu mogao biti šeik Fara Harut.“ Kenedijeva pritisnu dugme i sa ekrana nestade mape, a pojavi se zamučena crno-bela fotografija čoveka s turbanom. „Na ovoj

fotografiji je Fara Harut, verski vođa militantne islamske grupe Hezbolah, snimljen 1983. On održava veoma jake veze s verskim konzervativcima u Iranu.“ Kenedijeva okrznu pogledom predsednika i dodade: „Verovatno ste zapazili da se njegovo ime pominje u PDB-u.“* Kenedijeva je mislila na svakodnevno sažete obaveštavanje predsednika, koje svakog jutra sprovodi CIA.

Predsednik klimnu glavom. „Sećam se imena.“

Kenedijeva pritisnu dugme i na ekranu se pojavi nova fotografija, ovoga puta jednog mnogo mlađeg i uredno obrijanog, naočitog čoveka. „Ovo je Rafik Aziz. Ovo je fotografija snimljena krajem sedamdesetih godina, kad je Aziz studirao elektrotehniku na Američkom univerzitetu u Bejrutu.“

Predsednik nerado klimnu glavom i reče: „Ovaj čovek mi je svakako poznat.“

Kenedijeva klimnu glavom. „Ali najverovatnije niste upoznati s najnovijim razvojem događaja.“ Pokazala je rukom ka monitoru u prednjem delu prostorije, na kom se stadoše smenjivati prizori ugljenisanih autobusa i krvavih tela u grotesknim položajima. „Svi ovi bombaški napadi su povezani s fundamentalističkom palestinskom grupom Hamas. Hamas je u poslednje vreme učestao s napadima kako bi destabilizovao mirovni proces na Bliskom istoku. Hezbolah i Hamas su se vrlo malo pomagali u ostvarivanju svojih ciljeva.“ Kenedijeva pogleda niz dugačak sto i dodade: „U stvari, nisu sve doskora. Aziz i Harut su pokušavali da nastave borbu kad se situacija u Bejrutu smirila. Za to im se ukazala prilika 1996, kad su Izraelci ubili Hamasovog lidera Jehju Ajaša. Hamas je postao još militantniji i pojačao napore da istisne Izrael sa Zapadne obale i iz pojasa Gaze. U ovom najnovijem razdoblju Izraelci su uočili da Hamasovi bombaški napadi i taktika postaju sve prefinjeniji.

* Engl.: *President's Daily Brief*, PDB – dnevni brifing. (Prim. prev.)

Verujemo da je za to zaslužan Rafik Aziz.“ Kenedijeva je tu zastala, pripremajući se da kaže ono najšokantnije. „A da bi sve bilo još gore, saznali smo još i da je Sadam Husein ponudio da finansira neke akcije ove organizacije.“

Predsednik Hejz polako zavrte glavom i namršti se.

„A ima nešto još gore od toga“, nastavi Kenedijeva. „Sadam je postavio uslov da se novac upotrebi za napad na Sjedinjene Države *iznutra*.“ Kenedijeva je naglasila poslednju reč.

Ta informacija je nagnala Hejza da podigne levu obrvu više od centimetra. „Odakle nam to?“

Kenedijeva pogleda u Stensfilda i direktor CIA odgovori: „NSA je presrela jedan razgovor, a nakon toga smo obaveštenja proverili preko nekoliko inostranih veza.“

„E, nazdravlje.“ Hejz je odmahivao glavom. Užasnuto gledajući u Kenedijevu, upitao ju je: „Šta još?“

„Pre dve noći, naši ljudi u Iranu su nas izvestili o mogućem Harutovom identitetu, a večeras smo ga izvesno identifikovali.“

Predsednik prekrsti ruke na grudima. „Možemo li biti sigurni da vaš momak ima pravog čoveka?“

„Da, gospodine predsedniče“, uvereno odgovori Kenedijeva.

Hejzov pogled pređe sa Kenedijeve na mapu Irana, pa nazad. „Pretpostavljam da mi niste remetili planove za večeru samo zato da mi kažete kako ste možda našli tog tipa.“

„U pravu ste, gospodine predsedniče. Dugo smo čekali ovu priliku. Ako ga sada ne uhvatimo, možda više nikada nećemo imati šanse.“ Kenedijeva je prekinula kako bi se uverila da je predsednik shvatio da ozbiljno misli to što kaže. „General Kembel i ja smo napravili plan da uhvatimo Haruta.“ Promenila je sliku na glavnom ekranu. Pojavila se druga mapa Persijskog zaliva, ovoga puta s desetak novih obeležja.

Kenedijeva pogleda u generala Kembela i klimnu glavom.

Kembel ustade sa stolice i, onako mršav kao štap, pređe u prednji deo sobe. Čim je odlučno zauzeo položaj iza govornice, počeo je: „Gospodine predsedniče, Harut, kao i Sadam, nikada ne ostaje duže od tri-četiri noći zaredom na istom mestu. Ovo je prvi put za više od deset godina da smo uspeli da mu uđemo u trag i odredimo gde je duže od jednog dana, i prvi put možemo nešto da preduzmemo.“ Kembel mahnu rukom prema mapi. „Imamo dva helikoptera iz Prvog vazduhoplovnog puka za specijalne operacije koji su uzleteli iz Saudijske Arabije i treba da slete na nosač aviona *Nezavisnost*, koji patrolira u Persijskom zalivu.“ General kucnu tačku na mapi koja je označavala lokaciju nosača aviona na nuklearni pogon. „A tamo“ – general pomeri prst preko Persijskog zaliva na jednu tačku odmah na iranskoj obali obeleženu plavom oznakom nalik cigari – „tamo imamo nosač aviona *Honolulu*. Kao što ste, siguran sam, već primetili, brod više nije u međunarodnim vodama. U ovom času udaljen je nešto preko tri kilometra od obale i čeka naređenje da istovari svoj teret.“

Dok je Kembel govorio, predsednik Hejz se osećao kao da proživljava vantelesno iskustvo. Godinama je sanjao o ovom trenutku i nije mu se radovao. Zamisao da naredi trupama SAD da uđu u bitku nije mu bila ni privlačna ni mistična, niti je smatrao da u njoj ima neke slave, a sasvim sigurno u njemu nije budila ni zadovoljstvo. Zbog naređenja koje je on izdao, neki ljudi će noćas izginuti. Ljudi iz neprijateljskih redova sigurno, a moguće i njegovi.

Predsednik Hejz je pažljivo slušao generala i trudio se da bude nepristrasan. Hejz je u mladosti studirao istoriju i znao je da je budalasto nikad ne koristiti silu. Ako večeras ne bude delovao, jednoga dana bi to mogao platiti životima Amerikanaca. Terorizmu se mora suprotstaviti. Ovu odluku nikome ne može prepustiti.

Persijski zaliv, 15.16 (po lokalnom vremenu)

U IRANSKOM PRIMORSKOM GRADU BANDAR ABASU prašnjavom ulicom se smučao stariji čovek u prljavoj beloj galabiji, jednostavnoj odeći nalik haljini, koja mu se spuštala od ramena do članaka. Glavu i lice mu je prekrivao smeđi turban, a na nogama je imao iznošene kožne sandale. Vetar je duvao iz Persijskog zaliva, a noćno nebo prekrivali su gusti oblaci.

Dok je koračao, oronuli starac je mumlao nešto za sebe na farsiju, ovdašnjem jeziku. Kao i mnogo šta drugo u životu, izgled ume da prevari. Ispod odrpanog turbana i galabije nalazilo se osamdeset šest kilograma čvrstih mišića. Mič Rep, tridesetjednogodišnji Amerikanac, nije se kupao nedelju dana. Tamnu bronzanu kožu prekrivao mu je sloj prljavštine, a crna kosa i brada behu prošarane obojenim sedim vlasima, zbog čega je izgledao kao dvostruko stariji čovek.

Kasno pre podne i rano posle podne ovaj Amerikanac bi prespavao u malenom stanu. Ujutru i uveče je lutao ulicama, sa smeđom platnenom torbom u koju je skupljao odbačene konzerve i boce. Igrajući ulogu skitnice, držao se pogrbljeno i ponašao bojažljivo. Ali oči i um su mu bili na oprezu. Motrio je na ulaze i prozore, prisluškiavao razgovore – čekajući trag. Pre dva dana je otkrio rečit znak koji je tražio.

Potruga za tim čovekom dosad ga je odvodila u neke od najružnijih i najprljavijih gradova Bliskog istoka, severne Afrike i Evrope. U toj poteri su ga ustrelili, uboli nožem i lovili ga, i na svakom koraku toga puta plen mu je ostajao van domašaja. Pre šest meseci, jedne kišne pariske noći, Rep je imao priliku i uprskao je. Jedan trenutak oklevanja, glupe neodlučnosti, dopustio je Rafiku Azizu da mu umakne za dlaku. Rep se otad hiljadu

puta zakleo da se to neće ponoviti. Sledeći put će povući okidač bilo ili ne bilo slučajnih prolaznika.

Noćas je Rep rešio da mu ponovo uđe u trag. Približavajući se kući koju je otkrio pre dva dana, pogledom je pretraživao vrhove krovova i prozore, u potrazi za nekim znakom straže koji je možda propustio prilikom prethodnih poseta. Miris slanog vazduha pomešan sa zadahom otpadnih voda izoštrio mu je čula. Bio je na neprijateljskoj teritoriji i išao pravo u lavlju jazbinu. Ulice kojima je koračao pripadaju Hezbolahu, jednoj od nekoliko militantnih islamskih organizacija koje upravljaju politikom ranjivih bliskoistočnih područja. Terorističke grupe su u džihadu – svetom ratu – pobile na hiljade ljudi. A ovo je njihovo uporište u prljavom primorskom gradu Bandar Abasu. Rep je još na početku karijere naučio da je neprijatelj najranjiviji kod kuće, gde se oseća najkomotnije i gde mu oprez popusti. Noćas će im ući u kuću – nenajavljen i nepozvan.

Podesio je turban tako da skriva sve osim očiju. Zatim je zavio za ugao i nastavio da se vuče kao duplo stariji čovek. Nekoliko ulaza dalje jedan čovek je sedeo na stolici na rasklapanje i u krilu držao AK-47.

Rep je mumlao na farsiju, namerno pokušavajući da skrene pažnju čuvara na sebe. Ovaj ga je čuo kako se približava i upeorio pušku u tom pravcu. Iz senke se pojavila brbljiva skitnica i čuvar se opusti, spuštajući oružje nazad u krilo. To je ludi noćni posetilac, još jedan bezvredan lotalica.

Dok se približavao čuvaru, Rep je povukao turban sa usta. Osmehnuo se pokazujući niz tobože trulih zuba i pozdravio naoružanog stražara prolazeći pored njega. Krupni muškarac mu je klimnuo glavom i zavalio se na stolicu naslanjajući glavu na zid kuće.

Rep je nastavio niz ulicu, pomno opažajući sve oko sebe. Osmotrio je svaki prozor i svaka vrata. Zagledao je do vratke

i zavese, motrio na senke. Jer, ako je ovo klopka, tamo će ga čekati.

Zatim je skrenuo u još užu ulicu. Dvadesetak metara dalje Amerikanac je zamakao u sokačić koji je bio izgrađen mnogo pre no što su se automobili mogli i zamisliti. Prolaz poput tune-la bio je širok oko metar i dvadeset i mračan. Rep je usporio, zaustavio se u drugoj niši sleva i zažmurio. Spustio je na zemlju platnenu vreću s bocama i konzervama i napeto osluškivao stiskajući očne kapke u nastojanju da ubrza privikavanje vida na bezmalo potpunu pomrčinu.

Soba za vanredne situacije Bele kuće

GENERAL KEMBEL JE ZAVRŠIO sažet prikaz misije i stajao na suprotnom kraju prostorije, uz Kenedijevu. U poslednja dvadeset i četiri časa radili su gotovo neprekidno da sve srede, i sad su izgledali pomalo bespomoćno dok je predsednik razmatrao razloge za misiju i protiv nje. Pošto je minut ćutao, predsednik Hejz pogleda u direktora Stensfilda i upita: „Ko je čovek kog imamo na terenu?“

Direktor Stensfild je zaklopio svoju fasciklu i spustio je na sto. „Jedan od naših najboljih operativaca. Tečno govori tri jezika ne računajući engleski, a služi se i s pet-šest dijalekata dovoljno dobro da se snađe.“

„Je li Amerikanac?“

„Da.“

Predsednik Hejz polako klimnu glavom, pa postavi pitanje za milion dolara. „Umesto da izlazimo sebe pokušavajući da uhvatimo Haruta...“ Predsednik je zastao tražeći najodmerenije reči kojima bi izrazio ono što misli. „Zašto ne bi naš čovek...“ Predsednik pogleda u Kenedijevu. „Kako se zove?“

„Njegovo šifrovano ime je Ajronmen.“

„Zašto, dakle, ne bi taj Ajronmen... eliminisao Haruta?“ Predsednik obazrivo pogleda oko sebe, usplahiren i svestan da je to što je upravo predložio nezakonito.

„Razmatrali smo tu mogućnost, gospodine predsedniče, ali ima još nešto o čemu nismo razgovarali.“ Kenedijeva pogleda svoga šefa.

Stensfild se zavali u stolicu i prebaci nogu preko noge. Spustio je levu ruku, kojom je bio podbočio bradu, i rekao: „Nedavno smo se domogli izvesnih informacija.“ To je izjavio bezizražajnim tonom pa nastavio: „Informacija koje su u neposrednoj vezi sa ovom operacijom. Juče me je pozvao jedan moj kolega iz inostranstva. Izvestio me je da Hamas planira teroristički napad čija je meta Vašington. Ne znamo ni kada ni gde, ali imamo pouzdan izvor koji može da potvrdi ovo obaveštenje.“

Hejz zavrte glavom i opsova u pola glasa. „Odakle ste dobili tu informaciju?“

„Naši izraelski prijatelji su mi skrenuli pažnju na to pre nekoliko nedelja, jutros su nam i Britanci potvrdili.“

„Pojasnite detaljnije, molim vas.“ Hejz zamrda prstom kao da nešto odmotava.

„Pre mesec dana, tokom čišćenja Zapadne obale, Izraelci su uhvatili jednog zapovednika Hamasa. Dok su ga ispitivali, nekoliko puta je pomenuo napad na Vašington. Nisu mogli da izvuku iz njega ništa više osim da iza te operacije stoji niko drugi do Rafik Aziz.“

Predsednik Hejz se okrenuo na stolici i podigao pogled ka manjem ekranu s upečatljivim prizorom pokolja nakon jednog Azizovog bombaškog napada i eksplozije autobusa bombe u Izraelu. Od same pomisli da se nešto slično dogodi u Vašingtonu, krv mu proključa u žilama.

„To se nadovezuje“, nastavio je Stensfild, „na izveštaj Nacionalne agencije za bezbednost o Sadamovoj ponudi da finansira teroristički napad u samim Sjedinjenim Državama.“

Predsednik Hejz pogleda u direktora CIA i ustade sa stolice. Opomenuo se da ostane pribran. Sadam je postao nedohvatljiv trn u leđima Amerike, i vreme je da se njime pozabave bez milosti.

Predsednik reče zajedljivim tonom: „Prekrasno!“ Iz glave mu nije izbijala pomisao kako bezumni bliskoistočni terorizam divlja američkim ulicama. Znao je da to ni po koju cenu ne sme dozvoliti, makar morao da prvi zametne bitku.

Ajrin Kenedi je samo jednim uhom slušala razgovor dvojice generala, svog šefa i predsednika. U tome času više se brinula za Miča Repa. Rep je njen regrut i postala mu je veoma privržena. U njihovom odnosu nije bilo ničeg seksualnog, više je posredi bila veza dvoje ljudi koji su zajedno prošli teške trenutke.

Kenedi je više od polovine mladosti provela seljakajući se po Bliskom istoku jer joj je otac premeštan iz jedne ambasade u drugu. Kao dete Stejt departmenta, ona u tome nije videla ništa neobično pošto je većina njenih drugova živela isto tako. Štaviše, Kenedijeva je volela da živi na Bliskom istoku, ali su sve te drage uspomene, nažalost, uništene aprila 1983, kada je automobil-bomba udario u američku ambasadu u Bejrutu. U eksploziji joj je poginuo otac i čitav joj se život zauvek promenio.

Gnev koji je u njoj pobudila tragedija odveo ju je u CIA, a onima u Engliju nije trebalo dugo da odluče šta će s Kenedijevom. Provela je dvanaest godina života na Bliskom istoku, doktorirala je na studijama arapskog i bila veoma prilježna. Kenedijeva je od samog početka bila određena za borbu protiv terorizma. A sada, šesnaest godina kasnije, ona je upravljala Centrom za borbu protiv terorizma.

Ali to je bio samo deo njene priče – deo koji je u vidu izveštaja podnet nadzornim komisijama. Kenedijevoj je zapao i zaseban posao: odgovornost za tim Orion, organizaciju koja je delovala u najvećoj tajnosti u okviru CIA. Za njeno postojanje znala je samo šačica ljudi i planirano je da tako i ostane. To je bilo nužno. Organizaciju je osnovao direktor Stensfild nakon jednog terorističkog napada. Reč je o obaranju aviona *Pan Ama* na letu 103 nad Lokerbijem u Škotskoj, decembra 1988. godine. Ajrin Kenedi je dobila uputstva i povereno joj je da osnuje grupu operativaca s jednim jedinim zadatkom – da love i uklanjaju teroriste. Kao što je direktor Stensfild tad rekao: „Ovde u Vašingtonu postoje izvesni ljudi koji su odlučili kako je vreme da se krene u ofanzivu.“ Kenedijeva nikad nije pitala ko su ti ljudi, a istini na volju, nikad i nije želela da zna. Znala je samo da se slaže s takvom strategijom i da je voljna sve da rizikuje kako bi je sprovela. A taj rizik bio je vrlo stvaran i nimalo zanemarljiv. Kad bi neki ljudi na Hilu saznali za postojanje tima Orion, delovali bi kao inkvizicija i prvo bi otišla glava Kenedijeve.

Istini na volju, američki narod nikad ne bi mogao da svari poduhvate Miča Repa i tima Orion. U sferi politike, to bi pokrenulo kongresnu istragu i svako bi zaboravio činjenicu da su u ratu. Tim bi bio predstavljen kao grupa operativaca nitkova koji su sasvim smetnuli s uma Ustav. Čoveka kao što je Rep – koji je u tome času stavljao život na kocku – živog bi pojeli provincijski liberali i oportunistički konzervativci željni karijere.

Kenedijevu je pritiskao teret odgovornosti za Repa. Upravo je ona u zimu 1988. otišla u Univerzitet u Sirakuzi i pronašla ga. Nije on tražio CIA – kao što je ona učinila posle očeve smrti – već su oni našli njega. Na letu 103 poginulo je trideset petoro studenta, a među njima je bila ljubav Miča Repa iz srednje škole. Ajrin Kenedi je pred ojađenim Repom mahnula

mogućnošću osвете, a on je odmah, bez trenutka oklevanja, skočio i prihvatio. I sada, čitavu deceniju kasnije, preobrazili su ga u najverovatnije najdelotvornijeg i najopasnijeg ubicu modernog doba Agencije.

Predsednik Hejz je čuo dovoljno. Malo duže je razmatrao posledice. Ako odluči da ne deluje, to bi kao krajnji ishod moglo imati pogibiju Amerikanaca. Da, možda će noćas izgubiti neke ljude, ali ti ljudi su svesno preuzeli rizik kad su se prihvatili tog posla. Ako ne reaguje, mogu izginuti civili. Hejz je znao šta mora da učini.

Tonom koji nije dopuštao prigovor, predsednik je upitao: „Generale Kembele, šta mislite, šta treba da učinimo?“

Kembel je odgovorio odsečnim, vojničkim tonom: „Mislim da je ovo prilika koju ne možemo propustiti, gospodine predsedniče.“

„Doktorke Kenedi, pretpostavljam da i vi mislite kako treba da stupimo u akciju?“, upita Hejz.

„Da, gospodine predsedniče.“

„Tomase?“ Hejz pogleda u direktora CIA.

Stensfild zastade na sekundu, a onda klimnu glavom.

Predsednik se na kraju okrete generalu Fladu. „Džek, šta ti misliš?“

General steže krupne šake u pesnice i trupnu njima jednom po stolu. „Mislim da treba da ga uhvatimo.“

Predsednik Hejz zaškilji gledajući mapu Irana na velikom ekranu, razmišljajući o mogućem riziku. Nakon dvadesetak sekundi ćutanja reče: „Imate moju dozvolu.“

Samo što je rečenica izgovorena, Kenedijeva i Kembel su već davali telefonom zeleno svetlo raznim igračima i zapovednicima koji su uključeni u misiju.

Stensfild gurnu preko stola dva bela lista hartije. Bili su istovetni. Jedan je bio za predsednikovu arhivu, a drugi za

Stensfildovu. Predsednik uze penkalo iz džepa na grudima i potpisa oba lista. Naoko bezazlen dokument bio je tzv. *predsednički zaključak*, koji zakon zahteva svaki put kad predsednik dà dozvolu za bilo kakvu tajnu akciju. Ti jednostavni dokumenti su već godinama bili izvor velikih sporova u Vašingtonu.

„Kad nameravate da obavestite komisiju?“, upita predsednik Hejz.

Po zakonu, predsednik i član obeju obaveštajnih komisija, kako u Kongresu tako i u Senatu, moraju biti obavešteni o nameravanoj akciji pre nego što ona počne. Ta je oblast, međutim, siva, sivlja od londonskog neba, i veoma često zloupotrebljavana, premda ponekad s valjanim razlogom.

Stavljajući svoj primerak u fasciklu, Stensfild reče: „Srećom, sva gospoda o kojima je reč već imaju planove za večeras. Obavestiću njihove pomoćnike da treba da razgovaram s njima za sat vremena. Ako sve dobro prođe, neće ni stići u Lengli pre nego što naši ljudi bezbedno obave posao.“

„Dobro.“ Predsednik Hejz je stajao i povlačio manžete. „Supruga i ja ćemo prisustvovati svečanosti u centru *Kenedi*. Gde ćete pratiti akciju?“

„U Lengliju“, odvrati Stensfild.

„Obaveštavajte me i srećno.“ I rekavši to, predsednik izađe iz sobe.